

210103 Homilie bij Openbaring.
Toon Suffys SJ

De eerste lezing schetst een prachtig beeld: Jeruzalem, boven op de berg gelegen, schittert van Gods aanwezigheid. Het licht in Jeruzalem verlicht de hele streek en mensen komen naar het licht toe, van heinde en ver.

Maar de tweede lezing nuanceert: niet alleen in Jeruzalem is er licht, ook de heidenen hebben deel aan het licht van God, zij zijn mede-erfgenamen van Gods licht.

En het evangelie erkent dat heidenen ook op zoek zijn naar God en het verhaal van de drie wijzen toont aan dat alle mensen die oprecht zoeken, God kunnen vinden.

Voor ons houdt het verhaal een waarschuwing in dat wij niet worden zoals Herodes, de hogepriesters en schriftgeleerden. Zij wisten dat uit hun volk de Messias zou komen. Ze waren er dan ook gerust in. Zij zouden zonder twijfel delen in de gaven van de Messias. Ondertussen konden zij hun eigen leventje leiden: Herodes bewaakte zorgvuldig zijn machtspositie - hogepriesters en schriftgeleerden stonden hem daarin bij. Zij waren niet op zoek naar het licht van God, dat licht zou in Jeruzalem komen en zij waren in Jeruzalem. Waarom nog zoeken?

De magiërs zagen in Jeruzalem de ster niet meer. Het licht van God was in Jeruzalem dus niet meer zichtbaar. Hogepriesters en schriftgeleerden zijn niet geïnteresseerd in een licht in Bethlehem. Daar gaan zij niet naar toe. Het licht zal wel naar hen komen om in Jeruzalem te schijnen. Zijn wij ook zo zelfvoldaan in ons geloof?

De wijzen vinden de ster pas terug als zij hun eigen zoektocht weer opnemen en niet de wijsheid van hogepriesters en schriftgeleerden volgen. Ze vinden het Kind en eren het.

Hoe zit het met ons? Blijven wij in ons leven op zoek naar het licht van onze God? Of lopen wij het gevaar van Jeruzalem? Zijn wij een licht in deze pandemie voor mensen die Jezus Christus niet kennen? Of zijn wij er gerust in: wij christenen hebben het licht in ons, wij moeten niet meer zoeken.

Hebben wij in deze donkere tijden niet momenten van duisternis en ongeloof ervaren? Ook wij hebben ons afgevraagd: waar is nu onze God? En zijn wij niet bang nu we slechts beperkt liturgie mogen beleven, dat daardoor ons geloof zal verminderen.

Deze pandemie is dus een uitnodiging om in de duisternis van onze tijd, om in de vragen en angsten die wij beleven, op zoek te gaan naar dat Kind dat ons spreekt van een liefdevolle God. Iedere moeilijke of duistere periode is een uitnodiging om met de herders en de wijzen weer actief te worden en op zoek te gaan naar Jezus.

Bij dat zoeken moeten wij het woord van Jezus meenemen: wat gij gedaan hebt voor een van de geringste van mijn zusters en broeders, hebt gij voor Mij gedaan.

Onze zoektocht naar Jezus zal dus te maken hebben met hoe wij dienstbaar kunnen zijn aan hen die lijden, aan hen die in duisternis zijn? Kunnen wij hen die niet delen in de weldaden van onze maatschappij een beetje licht van Christus brengen?

Als wij zo op zoek gaan naar het licht van Christus, zien wij misschien de vele grote en kleine initiatieven die overal ontstaan om het lijden van mensen in deze tijd lichter te maken. Zien wij de inspanning van velen om het lijden in de wereld te verlichten. Gods licht laten schijnen in de duisternis van ziekte, honger, onderdrukking of oorlog, angst voor morgen. Dan worden wij uitgenodigd die kleine pogingen om liefdevol in deze nieuwe tijd te leven, te steunen en te helpen om te groeien en te bloeien. Dan kunnen wij in deze tijd het licht van Christus laten schijnen op hen die het moeilijk hebben.

Misschien kunnen wij dan met de herders en de drie wijzen, aan het Kerstkind ons eigen geschenk aanbieden: onze aandacht en zorg voor mensen die lijden.